

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Sacra Veterum Temporum Uti Et Evangelica, Ac
Apostolica Historia**

Steinhart, Franz

Ingolstadii, 1734

VD18 90104692

Adam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62332)

nibus, volucres volitarunt per aëra. Utrique generi benedicens DEUS vim ac propensionem multiplicationis largitus est.

Sextâ produxit è terrâ aquis mixtâ innumerabiles animantium terrestrium species, jumentorum, reptilium, & bestiarum. Postremò haud procul Paradiso ex limo terræ hominem formavit, spiritûque animatum, Adamum appellavit. Ex ejus verò postea consopiti latere costam cum adhærente carne exemit, atque ex ea reliquòque terræ limo Evam mulierem finxit, largam conjugibus benedictionem impertiens, quâ terram multa posteritate replerent.

In Paradisum introductis plenam in cœtera viventia domini nandi & quibuscunque herbis ac frugibus terræ vescendi potestatem dedit. Unam solum arborem excepit, ut sic se supremum ipsorum esse Dominum meminissent, simulque parva in re obediendo promereri possent felicitatem perpetuam tanquam coronam Justitiæ. De ea igitur arbore ne fructum gustarent, prohibuit sub pœna mortis tum animæ, gratiam divinam statim amissuræ, tum corporis ad naturalem moriendi necessitatem aliàsque miseras redituri; à quibus Justitia originalis & fructus ex arbore vitæ in medio Paradisi positâ tum ipsos tum posteros reddidissent immunes.

Septima die requievit DEUS ac diem Sabbathi sanctificavit. Quem deinceps exemplo Dei Adamus aliisque Patriarchæ ut sanctum observârunt, donec à Moysè etiam lege stabiliretur.

Adam.

Interea Adam & Eva vitam ducebant felicissimam inter innocentissimas sensuum illecebras, animique res creatas atque divinas contemplantis delicias. At non diu tenuit hæc felicitas. Post aliquot dies mulier à serpente decepta vetitum ex ligno scientiæ boni & mali fructum decerpit comeditque. Sed & vir tentatione victus laudatum ab uxore fructum oblatumque gustandò apud Deum offendit. Ergo Paradiso ejectus intentatas antea corporis & animæ pœnas repenti è beato miser incurrit, quas non ipse modò, sed tota etiam ejus posteritas lueret.

Exul inter pœnitentis animi dolores sibi quidem salutare, at posteritati ad salutem nihil ampliùs profecturos habitavit; &

A 3

terram

Producentur
terrestria a-
nimalia ac
demum ho-
mines. à v.
24.

Adam & Eva
in Paradisum
introducun-
tur. G. 2. à
v. 15.

Sabbathe re-
quievit Deus.
G. 2. v. 2. & 3.

Adam apud
Deum offen-
dit, & Para-
diso eicitur.
Gen. 3.

Terram colit
in sudore
vultus. G. 3.
v. 23. & 24.

6
 terram coluit in sudore vultus sui extra Paradisum in ea terræ parte, quæ postea Mesopotamia dicta est inter fluvios Tigrim & Euphratem. Mulier verò in pœnam deinceps inter multiplicatas ærumnas sub potestate viri fuit, & in dolore peperit filios.

Nascitur Cain
& Abel. G. 4.
v. 1. & 2.

Anno mundi & exilii primò Adam ex Eva genuit filium Cain, alterò Abelem. Quos etiam Moyses solos nominat, nequit tamen dubitari primam Matrem primis duobus & sequentibus singulis annis ferè semper geminos masculum & feminam aut etiam subinde tergeminos uno partu effudisse vigore naturæ ad omnia sufficiente. Quos omnes recens sibi natos liberos Adamus divinitus institutus oblatione vel sacrificio aut alio signo exteriore magnâ fide & sensu pietatis Deo in expiationem peccati obtulerit, filiisque hanc sacram cæremoniam deinceps observandam tradiderit, ut sic infantes Deo reconciliati de filiis iræ fierent filii Dei.

Cain agros colit, Abel pascit oves
v. 3.

Cain & Abel ubi in viros adoleverunt, quisque sororem suam in uxorem duxit, & ille agros colere, ille ovium greges pascere cœpit. Sed & cœteri post hos & ex his geniti, omnium rerum cognitione instructi, Parentis Magisteriò didicerunt quasdam exercere artes ad vitæ usum necessarias, tum etiam siderum cursûs naturæque contemplationi operam dare; præcipuè verò Deum totius mundi opificem ac supremum Dominum muneribus ac sacrificiis religiosè colere & adorare.

Cain occidit Abelem & fugit, Gen. 4. à v. 3.

Anno mundi 128. Cain Abelem in agro occidit ex invidia, quòd Deus fratris sacrificia igni è Cœlo demisso probasset, non etiam sua. Exin agente conscientia cum suis profugus ac vagus è patrio solo secessit in plagam orientalem: ubi multiplicatis cum tempore nepotibus primam mundi civitatem ædificavit dictam ex nomine Filii Henochiam. E qua fortè egressus in silvam & à Lamech abnepote suo pro fera habitus per imprudentiam jaculò occisus est anno ætatis suæ circiter septingentesimo. Lamech iste à Sara Scriptura primus notatur fuisse polygamus, habuisseque duas simul uxores. quarum unus filius Jabel primus tentoria construxit; alter Jubal musica instrumenta; tertius Tubalcain ferrariam aliasque ejusmodi artes invenit; Noëma denique filia lanificio initium dedisse putatur.

An. 130.
Seth nascitur
G. 5. v. 3.

Adamo natus est Seth, qui cum vir optimus evassisset, etiam filios ac nepotes sui similes post se reliquit: ut propterea, quòd

quodd secundum spiritum Dei viverent, à Scriptura Filii Dei appellentur ad discrimen nepotum à Caino descendendum; quos, utpote parenti non dissimiles, & secundum spiritum carnis viventes Moyses filios hominum vocat.

A. 255. Natus est à Seth Enos, quem his verbis laudat Moyses: *Enos filius* *Sethi v. 6.*
Iste cœpit invocare nomen Domini publicè, nempe per cœtus & Ecclesias. Cùm enim crescente numero hominum cresceret etiam oblivio & contemptus Dei, videtur Enos Authore & Monitore Adamo publicos piorum conventus cogere cœpisse partim ad augendam, stabiliendam ac propagandam Religionem; partim ad preces & conciones publicas & cultum Dei per sacrificia aliisque ritus & caremonias inducendam.

A. 325. Enos natus nonaginta annos genuit Cainam. v. 9.

A. 395. Cainam natus septuaginta annos genuit Malaleel. v. 12.

A. 460. Malaleel natus annos sexaginta quinque genuit Jared v. 15.

A. 622. Jared natus annos centum sexaginta duos genuit Henoch. v. 18.

Quid à tot annis tum à filiis Seth tum Caini gestum sit, ignotum nobis esse voluit divina Sapiencia. Hoc solum scriptura refert, quodd sicut Adamus, ita & Seth ac ejus posterii genuerint Filios & filias. Quod idem credendum est de Caino ac ejus progenie, ita ut jam hoc tempore ingens esset multitudo hominum in terra; præsertim si illos, quorum in sacris literis nomina extant, non tantum secuti sunt, sed & præcesserunt filii & filia; veluti Interpretes notant contra Hebræos Scriptores, qui putant, eos, qui in serie Patriarcharum nominantur, semper primogenitos fuisse. Quis enim credat, ipsos in tanto multiplicandi humanum genus desiderio, in tantis viribus & sæcunditate naturæ, tanto tempore, & Jaredum quidem totis centum & sexaginta duobus annis liberis caruisse?

Humanum
genus multi-
plicatur. G. 5.

A. 687 Henoch genuit Mathusalam. Illius Laus hæc est in Scriptura: *Laus Henochi, v. 21. & 22.*
ambulavit Henoch cum Deo, Deum nimirum ita præsentem præ oculis ac familiarem habuit, ejusque placito in omnibus ita se accomodavit, ut videretur perpetuò cum Deo versari.

A. 874. Mathusala cùm esset annorum 187. genuit Lamech. v. 25.

Adamus

An. 930.
Adam mori-
tur G. 5. v. 5.

Adamus modo coævus moritur. Quem par est credere præcipuos quosque filiorum ac nepotum, qui viderentur capita familiarum, ad se moribundum convocasse; ac compendiò exposuisse tam suam quàm totius humani generis cladem, & promissam sibi suisque redemptionem & verum mundi Principem, Doctorem & Servatorem Messiam; in cuius unius venturi fide ac spe salvi esse possent. Illum ut Dei filium adorarent, ut summorum bonorum largitorem diligerent, ut Pacis Deum inter & homines conciliatorem de Sethi progenie nasciturum sperarent; Illius unius ope se ex Tartari faucibus ereptum iri crederent, Eum jam assiduis precibus & sacrificiis colerent; vitam ex timore Dei, qui sit futurus Judex vivorum atque mortuorum, traducerent; improborum consuetudinem & vitarent ipsi, & suos vitare edocerent; denique, quod sibi fieri nollent, alteri ne facerent. Et quoniam optatissimo illo innocentiaè statu, quem ipse aliquandiu degustasset, frui ultra non possent, poenitentiam Patris sui imitarentur, ut post mortem, quoniam per peccatum mors intrasset in mundum, & statutum esset omnibus hominibus semel mori, & de universâ vitâ divinum subire iudicium, feliciori etiam felicitate in cœlis aliquando fruerentur. Quæ cum Ille aliâque his similia dixisset, eisque magno cum animi sensu benedixisset, obiit plenus dierum. Illi verò corpus divina quondam manu formatum cum multo honore ac pompâ funeris in Abelis sepulchro, quod dilecto filio sibi que construxerat, sepeliebant. Quando Eva decesserit, non est ita certum. Traditio Hebræorum est, decimò primùm post Adamum annò è vitâ migrasse.

Seth.

An. 987.
Henoch
transfertur.
G. 5. v. 24.

Henoch cum inter homines vixisset annos 365. in Paradisum seu locum terræ amœnissimum translatus est; ubi vitam agit quasi beatam, corpore quidem ex se corruptibili ac mortali, divina tamen virtute incorrupto, & immuni à nostris ærumnis, in altissima Dei contemplatione tempus jucundissimè transigendò. Qui credunt, Paradisum terrestrem, & in ea arborem vitæ etiamnum superesse post diluvium, dicunt Henochum & Eliam usû ejusdem arboris frui pro libitu, atque ita vitam continuò prorogare. Porro cur sit translatus, explicat Ecclesiasticus c.